

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

V Premi Literari Sant Jordi 1994

PREMI NARRACIÓ

Les vacances de Francesc Xavier Llauradó i Pàmies

LES VACANCES

-N'estic farta, perquè ens hem de condemnar any rera any a les mateixes vacances.

-Saps molt bé que tu tries la primera quinzena i jo la segona, un tracte és un tracte.

-Sí, però el que mai no hauria imaginat és que tu sempre triessis el mateix lloc, n'has fet un gra massa d'això.

-Sóc un sentimental...

La calor de l'últim cap de setmana d'agost a Barcelona no és propensa a grans discussions. Passejant per la casa amb calçotets tinc altres coses al cap com per seguir-li la corrent la Marta.

-Si més no, et triaràs la roba per aquest pollós viatge.

No sé perquè té tanta mania al meu poble, de ben segur que tot és pel sol fet de molestar-me, però avui ho té magre.

Camino parsimoniosament en direcció a la cuina, el contingut del got s'ha evaporat misteriosament -coses de la calor- i cal trobar-li un recanvi immediat.

Mentre preparo el combinat passa per davant la porta i la sento rondinar.

-S'han de tenir pebrots! ja n'hi ha prou, que se't farà la boca grossa!

No m'emprenyaré, pels meus trons que no m'emprenyaré !!!

Torno al menjador, miro per la finestra al carrer, el trànsit comença a ser feixuc i res no té a veure amb el de dies anteriors, són clares evidències del retorn de les vacances d'estiu, la setmana vinent tots estaran putejats com mones als seus respectius llocs de treball, patint tots els inconvenients de la ciutat i jo seré lluny, de vacances al poble. Això es mereix una mica de música.

La Marta torna a la càrrega.

-Ja sé perquè vols anar en aquest coi de poble, en el fons t'agrada mirar-te el melic, anar d'aquí cap allà amb llibres i diaris sota el braç, saludant tot "quisqui" amb un aire d'intel·lectual passat de moda, seure en qualsevol indret i posar-te a llegir llargues estones com un jubilat, això sense oblidar els teus amigots i copes nocturnes.

Em comença a pujar la mosca al nas, d'un moment a l'altre farà un pet com una aglà i els crits i renecs envairan la cambra, la casa, els habitatges dels veïns més propers i part del carrer.

Sortosament, potser olorant-se la tempesta, desapareix passadís avall amb pas lleuger.

És cert que la música amanseix les feres però no totes, n'hi ha un grup que es resisteix a fer-ho i la Marta és d'aquestes. Cal en la vida saber apreciar els petits plaers com la bona música i els bons combinats, entre d'altres.

M'apropo al sofà i sec per relaxar-me, perquè tanta excitació i tant neguit, comencem les vacances i això és motiu més que suficient per prendre's les coses amb tranquil·litat.

Una breu estona sense sermonets ha propiciat que m'endormisqués però la felicitat no és eterna i es trenca en forma de malson.

-Quan et doni la gana vas a la cambra i prepares les teves coses...

Sembla que ha arribat l'hora de la veritat, es troba dreta al meu costat recolzada al llindar de la porta, duu una camisa ampla per sobre els genolls, unes calcetes blanques i els pits lliures de tota subjecció es dibuixen amb nitidesa.

-Saps que et trobo irresistible quan estàs de mala gaita?

-I tu insuportable amb la teva droperia!

-Has dit droperia ? insinues que no paro de dropejar? ara et demostraré que t'equivoques i sabràs de què soc capaç!

D'un salt m'incorporo i m'adreço a la porta, ella ni s'ha mogut, un cop al seu darrera d'una revolada l'agafo per la cintura i la començo a estirar en direcció a la cambra. De res no serveixen les queixes ni la resistència que oposa amb poc convenciment. Uns dits encuriosits s'esmunyen entre les calces. S'han acabat les queixes. El seu cos bull com el meu, la maleta esperarà una mica més.

ooo

Sempre m'ha agradat anar contra corrent, fer les coses quan no toquen, ser generós un dia qualsevol, odiar el Nadal i ser garrepa el dia de Reis. És potser per això que friso perquè arribi el dia gloriós en què baixo les maletes al carrer quan tothom les puja, disposat a anar-me'n de vacances quan la gent torna, demanar-li a la veïna del costat, tot just acabada d'arribar amb el seu bronzejat impecable, que tingui cura de buidar-me la bústia mentre siguem fora. Ella dibuixa una ganyota disfressada de somrís que desprèn indefectiblement odi, i jo m'hi encarnisso amb un -"Què? dilluns a tornar-hi, no.?"

Totes aquestes petiteses són les que em fan gaudir de debò perquè un cop al poble de vacances tot torna a la normalitat i a un cert avorriment.

Els tràmits s'han acomplert no sense esforç, l'equipatge preparat i degudament col·locat al cotxe, l'últim repàs de la Marta per tal de no deixar res fora de lloc a la casa, el llum desconnectat, l'aigua i el gas tallats i possiblement una ullada al calaix de les calces...

El fet es va produir amb motiu d'una sortida a la muntanya, un d'aquests caps de setmana llargs que tant ens agrada fruir als urbanites. Aquell dia estava especialment inspirat i mentre acabava d'embotir les coses a la bossa per marxar, els ulls, se'm van quedar fixats en la blancor immaculada de les calcetes de la Marta. El rostre se m'il·luminà com el d'un infant davant d'un regal, vaig agafar les calces i les vaig col·locar novament al calaix.

La Marta se'n adonà l'endemà en un petit poblet perdut de la muntanya quan, un cop banyada, va cercar infructuosament la seva muda. Davant la impossibilitat de comprar-ne d'altres em va amenaçar que si li venia la regla em caparia mentre dormia, cosa que sortosament no va succeir.

Jo que, tot i això, tinc bon cor, vaig oferir-li el meu ventall de calçotets per sortir del tràngol.

Més tard va reconèixer que no l'hi havia desagradat del tot el portar calçotets, a mi francament m'agrada molt més en calcetes, i si pot ser de blonda.

La primera sorpresa es va produir al moment de marxar en cedir-li gentilment el volant del vehicle. La Marta amb una llambregada em repassà de dalt a baix amb la clara expressió de no entendre res. Volia gaudir plenament de l'espectacle de tot de cotxes entrant a la ciutat, amb embussos, històrics i poder dir "jo hi era", però en sentit contrari.

La veïna encarregada del control de la bústia mirava des del balcó. Per un moment vaig tenir la temptació d'enfilar-me al capó de l'automòbil i llençar-li una breu arenga a l'estil de "Benvolguda companya, no serè res, tots superem la tornada a la feina, molts records i fins ben aviat". Però tot acabà amb un "Que us sigui lleu" mentre el cotxe es posava en marxa i li deia adéu amb la mà.

Aquell capvespre era especialment brillant, em sentia relaxat, els cotxes circulaven com enfollits pel carril contrari amb el trist final de ser engolits pel monstre urbà. Esperava delit l'arribada al peatge de Martorell i l'espectacle no em va decebre.

Centenars de vehicles aturats, empresonats per les tanques del peatge que no donaven a l'abast, conductors asseguts amb cara de pocs amics i nosaltres quasi bé sols pel carril de sortida. La Marta, per la indiferència amb què ho contemplava, no entenia res, no podia comprendre que allò era poesia, la poesia d'anar contra corrent.

Un cop fet el pagament no me'n vaig poder estar, trec mig cos per la finestra i crido als màrtirs de l'altra banda "-Caparruts, sou uns caparruts, mameu cua!"-.

Ella amb una estrebada m'obligà a entrar. El seu rostre reflectia una gran indignació, però jo m'havia esbravat d'allò més.

ooo

En un tres i no res ens vam plantar al poble. Les primeres foscos ja eren presents. A la feina, doncs! cal descarregar les bosses i instal·lar-los.

La casa era la de cada estiu, per la qual cosa no cabien grans sorpreses: petita i estreta, en el bell mig del poble, poc il·luminada però fresqueta i amb un terradet des del qual podies gaudir d'una panoràmica única de les teulades de mig poble. Quant al seu estat, això sí, cada any una miqueta més vella, com marquen els rigorosos canons del pas del temps.

-Es que no la pensen pintar mai aquesta casa?- digué la Marta.

-Ja se'n guardaran prou, el dia que ho facin no la llogaré més.

Un cop mínimament acomodats estic a punt de fer una proposta que de ben segur serà desestimada, si més no avui.

-Què, Marta, sortim a fer una copeta per celebrar les vacances?

-Te'n fots o què? Saps que detesto el lloc. Encara no en tens prou per avui?

Amb cara d'ofès dono mitja volta i marxo tot sol cap al bar.

La distància que me'n separa és relativament curta. Mentre camino repasso mentalment la gent que hi trobaré, tenint en compte l'hora i el dia, amb la convicció de no anar massa errat.

Dit i fet, moltes cares conegudes, moltes nenes que es van fent donetes i algun estiuejant de més.

El cercle de la taula es va ampliant progressivament. La conversa és cada cop més fluida i el volum més alt en relació directa amb el vidre sec i trist que s'acumula a la taula. Els ulls dels contertulis són cada cop més petits i vidriosos i jo, cada cop amb menys reserves, miro les opulències de les jovenetes, que les mostren amb una certa provocació, com desitjant fer-se dones abans d'hora. Temps tindran per repenir-se d'haver crescut tant de pressa i enyorar aquesta adolescència que no tornarà.

Diuen que una retirada a temps és una victòria. Abandono la taula disposat a tornar a casa. La Marta és de pedra, ni s'ha acostat pel bar.

És mitja nit passada. Pel poble només circula algun gat despistat.

A casa la Marta ja és al llit ajaguda de boca terrosa amb un camisó curtet que deixa descobrir sense gaires dificultats que no porta calces. De cop i volta tinc la necessitat imperiosa d'anar a pixar i, mentre em desfogo, miro de reüll al mirall. El rostre no és el de les grans ocasions però tampoc no està gens malament. Un cop alleugerit de les necessitats metabòliques pujo al terrat a prendre la fresca. La alluna plena inunda les teulades de la vila

amb un color blanc malaltís i les ombres juguen a amagar pels racons. M'estiro a terra i contemplo aquest immens focus de llum freda.

La humitat de la nit m'ha despertat, baixo a la cuina i dubto entre menjar alguna cosa o dormir. A la vida sempre hi ha prioritats. En Bukowsky dubtaria entre una cervesa fresca o dues cerveses fresques; jo opto per anar-me'n al llit.

ooo

El dia seria esplèndid, si no fóra per l'espessa boira que envolta l'interior del cap com volent embolcallar la nit passada. El sol evidentment s'ha llevat molt abans que jo i se'm mostra com una greu amenaça per als ulls, però unes ulleres fosques seran el meu salconduit per llençar-me al carrer sense pors.

Les salutacions estaran avui a l'ordre del dia, tant a les botigues com al carrer. Tothom et dóna el crit i fan les preguntes de rigor: Com anem,? com està la senyora? es quedaran per la festa major?. Aquest tarannà de la gent impossible de trobar a Barcelona per raons òbvies em feia sentir feliç perquè em transportava a un temps cada dia més llunyà i més enyorat.

En l'apartat de salutacions sempre hi ha qui per despistat o per altres motius et troba el dia abans de marxar i amb dos copets a l'espatlla et comenta: "Què! acabeu d'arribar, no? "Jo davant del dubte de si es tracta d'ignorància o mala bava fer-me aquesta pregunta abans de tornar a Barcelona sempre opto per contestar amb un somrís inexpressiu, per si les mosques.

Torno a casa amb les primeres compres. La Marta encara és al jaç, no entenc com pot dormir tant. Si algú tenia veritables motius per ser al llit aquest era jo i aquí em teniu, carregat com un ruc i amagat darrera unes ulleres fosques. Ben mirat és millor així, no cal precipitar esdeveniments car quan prengui plena consciència que som al poble es posarà feta una fera. El més prudent és esmorzar ara que tot és calmat.

-Què "superman"! a quina hora vas tornar?; és important que no hagi perdut la gana...

Me la miro amb un aire desplaent que ella no endevina, el més important és que no sembla de gaire mal humor.

-Tens coses a la cuina...

Al cap d'una estona torna amb un bol de llet a la mà.

-Que sortiràs a fer un tomb? -pregunto sense massa convenciment.

-No, no tinc ganes de topar-me amb els teus amigots tan d'hora.

Un silenci prudent envaeix la cambra, s'apropa al balcó i d'una estirada puja les persianes de fusta d'un verd rònec i el sol entra per la finestra amb la potència d'un llamp. Corro a cercar les ulleres abans que amb tanta claredat no perdi la vista, cosa que seria molt

lamentable ja que m'impediria gaudir del magnífic espectacle de la Marta, estirant els braços d'una manera exagerada per tal de treure's la mandra de sobre i deixant al descobert el seu cul amb el dibuix de les calces marcat. La imaginació se'm desperta pel panorama que es deu contemplar de la secció davantera.

-Què! provocant els veïns el primer dia?

Em mira de reüll, dóna mitja volta i torna a repetir la majestuosa alçada de teló, no sé si per satisfer-me a mi o per ensenyar el seu culet blanquinós al hipotètic veí del davant . De les dues vistes, jo prefereixo la frontal, amb el triangle fosc perfectament marcat i d'aparença feréstega.

S'acosta amb decisió i m'empeny amb petites trompades que marquen la direcció al llit, els ulls li espurnegen amb una vivacitat poc usual. Ni el meu cos ni molt menys el meu cap estan disposats a oferir cap mena de resistència.

Tinc la Marta a sobre, arrapada a la cintura com una serp, el meu cap penjant dels peus del llit, cosa que em provoca un cert ofec. Pel finestral puc veure parcialment la teulada del davant i com en un somni veig en un racó una parella de gats copulant: ella ajaguda i submissa, ell arrapat al seu damunt mossegant-li la part superior del coll i movent les extremitats posteriors a un ritme trepidant mentre deixen escapar una barreja de grunys i gemecs. Tanco el ulls intentant imaginar-me que pensaria aquell mascle dominant en veure'm en aquesta posició tan dòcil a mercè dels desitjos irrefrenables de la meua femella...

ooo

Els dies s'escolen amb la placidesa de qui ho té tot fet, la monotonia és a l'ordre del dia, i tot remullat amb la tranquil·litat de la vila i el relax que suposa tenir la Marta a la costa. Aquest estiu, a diferència dels anteriors, realitza freqüents excursions marítimes i, el que és més important, ho fa sola.

Jo passo llargues estones al terrat llegint o simplement contemplant el mosaic de teulades veïnes, esquitxades per les tonalitats groguenques que els líquens els han donat a còpia d'anys i el sol banyant d'una manera uniforme aquest mar de teules que, casa rera casa, es van enfilant turonet amunt fins l'església. En mig d'aquest mar de teules una vela m'ha cridat l'atenció. Es tracta d'un terrat que calculo d'unes dimensions aproximades al meu i que, amb gran imaginació, el propietari ha cobert amb una tela blanca.

Sempre m'ha costat situar-me entre el jeroglífic de teulades.

Coses que veus properes no ho son tant quan et desplaces pels carrers de la vila. La curiositat m'ha portat a l'observació de la lona d'una manera obsessiva com si de la blancor d'aquell terrat hagués d'aparèixer quelcom de misteriós. El cert és que fins aleshores no havia descobert res especialment remarcable, més aviat semblava que els moradors d'aquella casa no utilitzaven el rafal. Per què doncs molestar-se a cobrir-lo?

La Marta no te remei. Vam sortir al vespre a prendre unes copes plegats i, com que s'avorria, ben aviat va prendre la determinació d'abandonar-nos. Té la virtut de no costar-li el més mínim esforç deixar la gent plantada, però la relació causa-efecte va propiciar que jo em quedés més temps del previst i tornés a casa amb l'alegria que proporciona sentir-se en braços del déu Baco.

El resultat de tot plegat és que, pel fet de llevar-me bastant més tard de l'acostumat, he trobat la casa buida. M'arrossego fins la dutxa per tal de posar el cos mitjanament en forma. Encara adormit, obro l'aixeta i una impetuosa pluja d'aigua freda em sorprèn, com una descàrrega elèctrica. Tanco el pas tan de pressa com puc bufant com un desesperat. Amb molt més compte obro simultàniament les dues aixetes intentant trobar la temperatura idònia que m'ajudi a despertar i no em propicii un cobriment.

Un cop aconseguida la temperatura ideal, frueixo el líquid element que hem relaxa per tots els porus del cos. Miro cap el sostre i les gotes, com petites agulles, van fiblant-me dòcilment el rostre. El bany ha acomplert la seva funció terapèutica i és l'estómac el que ara demostra el seu neguit.

Entro a la cuina i sobre el marbre, al costat dels fogons, hi ha una nota.

Bon dia! o bona tarda?
Com tens el cap?
Soc a la costa, no vindre a dinar.
Marta

Si be és cert que en el temps que portem de vacances quasi bé no hem discutit, no ho és menys que el gran mèrit ha estat la impossibilitat física de fer-ho, ja que ens veiem poquíssim. Això és bo pel que representa de relax i llibertat personal però per altra banda no estic avesat a tanta pau i tranquil·litat.

El matí ha passat sense pena ni glòria. Després d'un àpat improvisat estiro la taula de fòrmica alta i prima amb unes rodes que quasi bé no es mouen i amb la tele cavalcant a sobre fins la porta de l'habitació. No hi ha res millor per garantir l'èxit d'una bona migdiada que connectar-la.

Són les cinc, he dormit com un angelet i continuo sol. Agafo una cervesa i pujo a l'observatori. Tot resta igual, res no gosa trencar la monotonia dels terrats amb la vela blanca al fons.

Al primer cop d'ull no havia vist res d'estrany però ara amb més deteniment descobreixo unes siluetes que es mouen sota la tela. La blancor i la posició del sol fa que unes ombres es dibuixin entre una paret lateral i part de la lona, m'aboco a la barana com volent apropar-me una mica més. No hi ha cap dubte, aquelles siluetes retallades pel sol estan fent l'amor al terrat.

Què fer amb aquesta descoberta? guardar-la com un secret o fer-ne partícip a la Marta? No, el més prudent era seguir vigilant per si això serà una flor que no fa estiu.

Dedicaria més temps ha mirar sota la vela, o havia de dir "espia"? Convertiria el terrat en un centre d'observació ornitològica amb uns pardalets molt especials. Aquella mateixa tarda aniria a comprar un telescopi, res de l'altre mon però suficient per apropar-me a la intimitat d'aquells veïns.

La Marta ha tornat a primera hora del crepuscle amb un humor excel·lent, jo tenia el telescopi ben amagat com un gran tresor, m'havia fet el ferm propòsit de no desvetllar-li el secret fins més endavant.

Aquella vesprada va ser especialment acollidora, la Marta fins i tot va preparar el sopar, un àpat senzill i estiuenc però suficient. La balconada deixava passar una fresca agradabilíssima, preludi de la tardor que ja es trobava a la cantonada. Aquests vespres de setembre em tenen el cor robat.

Encarxofats al sofà biplaça, part fonamental dels famosos "tresillos", que en poc temps van envair tantes llars, miràvem la televisió en silenci. Ella dibuixava una corba suau recolçant-se en un dels laterals aguantant el cap amb una mà que de mica en mica cedia pel cansament.

Ella s'adormia plàcidament al meu costat i jo la mirava embadalit, observava el seu cos, les formes ocultes sota la brusa, els dos pits amb una més que remarcable fermesa, la languidesa dels seus cabells i la serenor del rostre. Aquesta contemplació va fer despertar en mi desitjos incandescents. Amb molta cura vaig descordar un a un els botons de la brusa com aquell qui desgrana un delicat llegum i que en separar les beines, deixa al descobert el seu interior. De la mateixa manera, el seu cos s'anava oferint als meus ulls: els pits totalment deslliurats i bruns, la regatera formant una línia precisa fins al melic. Allí m'aturo i els dits comencen a resseguir la punta dels mugrons que de mica en mica van entrant amb erecció.

Quina no va ser la meva sorpresa quan d'una revolada s'incorpora i amb un lacònic "Estic morta", desapareix en direcció a la cambra i em deixa amb un pam de nas.

ooo

Aquest matí la Marta no va a la costa i això frustra les perspectives de muntar l'observatori. Ara que ja tinc l'estri friso per poder entrar en acció i avui, tot just avui, la senyora no vol anar a la platja. El defici fa que pugui al terrat en nombroses ocasions però res, ni rastre dels pardalets.

No és fins al vespre que la Marta m'anuncia que demà anirà a la platja i no sap si pujarà a dinar. Jo, lluny de remugar, em limito a no fer cap comentari procurant no deixar entreveure la meva felicitat.

Ella descansa a la cambra i jo al terrat devoro un cigarret amb els ulls fits a la vela. La lluna comença a minvar i les seves arestes arrodonides sembla que assenyalin en la mateixa direcció que els meus pensaments.

Un matí més... Però no és un matí qualsevol. Ben aviat resto sol a casa. Aquest dijous pot ser memorable, el millor dels quatre dies que porto al poble, això si la cacera és bona.

He muntat el telescopi sobre els tres peus de la cambra fotogràfica i l'he dissimulat darrera unes tovalloles esteses. Tot sembla perfecte, tan sols resta esperar.

El matí ha passat d'una manera feixuga. Fins a vint cops he pujat les escales per observar i res de res. Potser m'he precipitat en pensar que els fets de l'altre dia tindriem continuïtat i ara em sento una mica estúpid fent d'espia d'uns personatges inexistents .

Queda la possibilitat que tinguin un horari establert, hi ha gent que amb això del sexe són molt especials. Si no, caldrà esperar un altre dia.

Després de l'àpat m'he endormiscat una mica, una mica!!!?? miro el rellotge i són quasi bé 2/4 de cinc. Corro escales amunt amb la il·lusió renovada, miro àvidament pel telescopi, ressegueixo la vela amb molta cura però en va, el niu és fullat.

Cerco el racó més ombrívol, sec a terra recolzant l'esquena a la paret i encenc un cigarret mirant de dispersar amb ell la meva dissort.

Caldrà pensar a desmuntar la paradeta i explicar-li a la Marta el perquè de tota aquella moguda. De ben segur que es riurà de mi i m'ho recordarà una bona temporada.

M'incorporo disposat a desfer el parament quan de sobte quelcom es mou sota la lona, el cor em batega desbocat enganxo l'ull al telescopi i enfoco amb neguit l'objectiu. Certament hi ha ombres que es mouen lentament. No puc més que imaginar-me allò que deu estar succeint sota la vela. Això hem decep, com és d'esperar.

Amb o sense telescopi no es pot veure res més que un joc d'ombres xineses, eròtiques sí, però ombres al cap i a la fi.

Malgrat el decebement continuo sense perdre detall d'aquells pardalets. Deuen suar d'allò més. De cop i volta les siluetes desapareixen. Tot roman quiet. El joc deu haver acabat amb un orgasme espectacular -això és, si més no, el que jo m'imagino-.

Un cert sentit de culpabilitat m'envaeix. Mai no m'hauria imaginat que pogués convertir-me, encara que fos per uns instants, en un "voyeur". No repetiré l'experiència, demà mateix tornaré el telescopi amb alguna excusa estúpida i si cal el canviaré per dos jocs d'ulleres de sol per a la Marta i per mi.

Un moment abans de desmuntar l'estri veig una silueta que emergeix de sota la vela. No puc resistir la temptació de ser tafaner per última vegada i cerco amb el telescopi el rostre del pardalet que ha tret el cap del niu.

Ostres! Quedo garratibat!.

Es tracta de la Marta: Una Marta amb els cabells embullats per una lleu brisa i una cara de satisfacció que em deixa glaçat.

Sóc al terra amb una mà com soldada al telescopi. No se si porto molta estona en aquesta posició tan ridícula. El cert és que he perdut el món de vista.

ooo

Una llumeta s'encén al meu cap. La Marta és a punt d'arribar i cal fer desaparèixer tot aquest muntatge.

Un cop tot ben endreçat i amagat, surto de casa com un llamp en direcció al bar. Es d'hora i tan sols hi trobo adolescents antipàticament alegres. Demano un combinat m'assec en un racó lluny de les mirades. No paro de donar-li voltes a l'assumpte. No en faré escarafalls, no és el meu estil, però necessito temps per pensar-hi.

Comencen a arribar els primers amics i, malgrat l'emplaçament estratègic, sóc descobert immediatament.

-Què, com va tot?

-Home, una mica mosca.

-I doncs?, demà comencen les festes.

-Sí, però demà he de tornar a Barcelona per un assumpte urgent. Confio que, a tot estirar, diumenge ja hauré tornat.

Buido el got d'un glop i m'acomio amb un "a reveure".

La vesprada ha caigut. Els primers llums s'encenen pels carrers i els edificis. De lluny, veig les finestres de casa il·luminades. La Marta ja hi és.

És a la cuina preparant qui sap què per sopar, m'hi apropo per darrera i la retinc amb força. Ella està relaxada i feliç. Mira de reüll, com estranyada per aquesta incursió. Jo rebutjo la mirada i amb un petó a la galta la deslliuro.

-Tinc novetats, demà he d'anar a Barcelona. Res d'important. A tot estirar diumenge seré aquí.

-Vols que t'acompanyi?

-No, no cal, amb un que és putegi ja n'hi ha prou.

-Et perdràs el començament de les festes.

-Es igual, ja saps que les conec de memòria.

Sopo mirant la televisió i amb l'excusa del viatge retiro d'hora cap al llit.

Són les vuit del matí. Amb una dutxa ràpida i un got de llet jaestic llest per la marxa. Entro a la cambra, la Marta jeu de boca terrosa. Passo la mà pels cabells i els aparto per tal de deixar descobert el coll. Quedo fascinat per la plàcida indefensió en què és troba. Agrafo la bossa de mà que conté el telescopi i marxo.

Sóc prop del peatge de Martorell. He vagat tot el dia sense saber on anar. Porto tres jocs d'ulleres de sol, fruit del canvi del telescopi.

Tinc unes ganes boges d'arribar al pis que, per primera vegada en molts de temps, em servirà d'íntim refugi.

Una mar de cotxes abandona la ciutat quan jo hi retorno. Es el meu destí, l'eterna voluntat d'anar contra corrent. El risc d'aquestes actituds és que pots acabar ofegant-te.

He arribat al peatge i pago amb indiferència el tribut al suposat progrés. Poso la primera i avanço uns metres. En sentit contrari, acaba d'entrar a la zona de peatge el típic utilitari carregat de quitxalla en els seients de darrera.

Quan tot just començo a accelerar, veig com s'abaixa una de les finestres i com una munió de mans, amb dos dits provocativament enlairats, emergeix enmig d'una cridòria d'ingènues veus infantils: "Cabrà! Banyuut, banyuut !!".

Decididament, l'any vinent no penso repetir les vacances al poble.

De segur que a la Marta li encantarà.